

כל נדרי

"כלום לא יצא מהילד הזה" - כל נדרי
"היא טיפוס כזה..." - ואסרי

"ככה זה. אחים רבים" - ושבועי

"זה ברור שילדים לא רוצים לעזור בבית" - וחרמי

"אני כבר ינוח בקבר..." - וקונמי
וקונסי וכנווי (סוגי קורבנות למקדש)

"כלהון יהון שרון. שביקין, שביתין, בטלין ומבוטלין, לא שרירן ולא קימין"

ביום הכיפורים יש לנו אפשרות מיוחדת להיפטר ברגע מכל הנדרים והשבועות, ההחלטות הנחרצות והידיעות העתיקות שצברנו, תייגנו, פירסמנו והאמנו בהם עם השנים. מכל מה שמוכן מאליו בצורה לא טובה ולא מועילה, שיוצרת ציפיה שלילית ומזמינה מציאות כזאת.

הקדוש ברוך הוא פותח לנו דף חלק ולבן ובו נוכל לרשום מחדש את הקביעות והפרשנויות שלנו.

גם בבית יש לנו חלון הזדמנויות מיוחד להתחיל דף חדש מול הילדים שלנו.

הקביעה הכי שגויה היא "השבועה" שיש לנו בראש זה "שילדים זה עשרים שנה של רעש ליכלוך ובלגאן..."

עוד קביעות נחרצות מספרות לנו ש "בכור זה מכת בכורות"

"הסנדוויץ הכי מסכן כי הוא נופל בין הכיסאות"

"הקטן מקופח" רוצים עוד רעיונות?

"זאת הילדה העצלנית. איך היא תסתדר בחיים?"

"אח חדש זה קשה לילדים..."

"כשהוא משועמם - הוא מציק לאחים שלו"

"הוא פשוט לא אוהב להתקלח!"

"ילדים חייבים שעת איכות יומית רק עם אמא"

"הם אוהבים לשחק אבל לא אוהבים לאסוף"

וגם יש את "מסכן. לימודים זה קשה" או אחד המרכזיים שבנדרים שלנו: "טבעי שילדים רבים או מקנאים"

מה יקרה אם נבטל את כל ה"ברור" המחליש על הילדים?

נוכל לפתוח דף חדש ולבן של ציפיות

גבוהות! הכי גבוהות! ו... תתפרעו! הכל אפשרי!

ולא, ציפיות זה לא רק בכריות! ממש לא! (אופס הנה עוד 'שבועה') וגם - זה לא נכון שאם מצפים אז מתאכזבים אז למה לנו? (שמעתם עוד אחת?)

ציפיות טובות ומבט מאמין בטוב האינסופי שנמצא שם בפנים, אצל הילדים שלנו - זה מגנט של טוב! איתו אפשר לייצר קשר אחר עם הילדים שלנו. קשר של קירבה, שמחה ושיתוף פעולה, ולעזור גם להם "לרדת מהעץ" ולהשתחרר מהנדרים שלהם על עצמם או על הקשר איתנו.

והאמת היא, ש... תקשיבו טוב טוב: ילדים רוצים לעזור בבית!

ילדים רוצים להיות חברים אחד של השני! ילד רוצה ללמוד!

ילדים יודעים להעסיק את עצמם מעולה!

ילדים הכי שמחים לאח חדש! ילד הוא איכפתי וטוב לבו. תסתכלו שוב.